

לישנא אחרינא: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שמו דקלא אנב קטינא דארעא. הם העריכו את הנזק של קציצת הדקל ביחס לחלקת שדה קטנה שם היה הדקל.⁽⁸⁹⁾

והלכתא כוותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בדקלא דארמאה. בדקל רגיל, שלא משערין אותו בפני עצמו אלא ביחס לשטח גדול ממנו.

והלכתא כוותיה דריש גלותא, שהעריך את שווי הדקל בפני עצמו, בדקלא פרסאה, שהוא חשוב מאוד, ולכן שמים אותו בפני עצמו.⁽⁹⁰⁾

ומביאה הגמרא מעשה באליעזר זעירא, דחיה סיים מסאני אוכמני. שהיה נועל נעליים

אינה זקוקה למיילדת אלא יכולה ללדת בעצמה, ולא חסכת לי את הוצאות המיילדת.⁽⁸⁸⁾

ועתה הגמרא חוזרת לתחילת הסוגיא, בענין ההוא גברא שקצץ דקל חבירו, כיצד משערין את הנזק.

רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע, עבוד עובדא, פסקו הלכה למעשה, כוותיה דרב נחמן, שמשערין את הדקל שנקצץ בששים, ביחס לפי ששים ממנו. והיינו, שלא רק בנזקי ממנו, אלא אפילו בנזקי גופו של האדם גם כן לא מעריכים את הדבר עצמו שניזוק, אלא ביחס לשטח יותר נרחב, בכמה הוא נפחת מערכו כתוצאה מהנזק.

בן שש שנים.

ותמה עליו הרשב"א, שאם כן, יעלו המזונות יותר משומת דמי הולדות ומה ישלם לו?

88. קשה, דהא אמר במסכת סוטה [יא ב] "אטו חיה לא בעי חיה אחריתי"?
ויש לומר, שאם היא עצמה חיה, אינה צריכה חיה בשכר, אלא היא אומרת לחברותיה מה לעשות בה ולוולדה, והן עושות זו בחנם. יד דוד.

89. הרי"ף כתב שגם ללשון זה שמין בששים. וכן כתב בתוס' רבינו פרץ.

90. כך פירש רש"י. והשיטה מקובצת הביא שיש מפרשים להיפוך שדקלא ארמאה הוא דקל חשוב ולכן אינו נישום בפני עצמו, כי אז היה מפסיד המזיק הרבה, אלא הוא נישום אנב הקרקע. ודקלא פרסאה אינו חשוב כל כך, ואם היה נישום אנב קרקע היה מפסיד הניזוק, לפיכך הוא

נישום בפני עצמו, כדי שלא יהיה חוטא נשכר.

והרא"ש מפרש, שדקלא ארמאה הוא דקל שלא נגמר גידולו, ולא הגיע לכך שיהא ראוי לעוקרו ולשותלו במקום אחר. הלכך, הוי כפירות שאינם גמורים ונישום בששים. ודקלא פרסאה היינו דקל שנגמר גידולו והגיע לכך שאם יעקרוהו וישתלוהו במקום אחר יתקיים, הלכך הוי כפירות גמורים, ושמין אותו בפני עצמו. וריש גלותא טעה בזה, שהיה נראה לו שכל אילן חשוב כפירות גמורים.

ומדברי הרא"ש נראה, שהוא אינו סובר כהר"ח שהובא בתוס' לקמן עמוד ב ד"ה ופסק, שהטעם של רבי שמעון באכלה פירות גמורים ששמין אותם בפני עצמם הוא משום שכל העומד ליתלש כתלוש דמי, שאם כן לא שייך לומר כן באילן, שאף שנגמר גידולו ואפשר לעוקרו ולנוטעו במקום אחר, מכל מקום נחשב כמחובר לכל דיני התורה. אלא הטעם של רבי שמעון הוא משום שפירות גמורים שאינם צריכים לקרקע אינם בכלל גזירת הכתוב של

אתיוה, וחבשוה, חבשו אותו בבית הסוהר על כך.

אמר להו אליעזר זעירא: הניחו לי כי גברא רבה אנא! (95)

אמרו ליה: מנא ידעינן שהנך גברא רבה?

אמר להו: או אתון בעו מינאי מילתא, או שאתם תשאלו אותי דבר הלכה או אנא איבעי מיניכו מילתא. או שאני אשאל אתכם, ועל ידי כך תוכלו להיווכח שאנך גברא רבה אני.

שחורות, (91) כמנהג אבלים, וקאי עמד בשוקא דנהרדעא.

אשכחוהו דבי ריש גלותא פגשו אותו אנשי ריש גלותא וואמרו ליה: מאי שנא הני מסאני? מדוע אתה נועל נעליים שחורות כמנהג אבלים? אמר להו: דקא מאבילנא אירושלים, משום שאני מתאבל על חורבן ירושלים! (92)

אמרו ליה: את חשיבת, וכי הנך חשוב כל כך לאיתאבולי אירושלים? (93)

מבור, ויהרא הוה. אנשי ריש גלותא ראו זאת כמנהג גאווה מצידו של אליעזר זעירא. (94)

בנעלים", ודרש רבא במסכת חגיגה [ג א] כמה נאין רגליהן של ישראל בשעה שעולין לרגל. ועוד נאמר "השמים כסאי והארץ הדום רגלי", שהוא בית המקדש. הרי שנעל רומז לבית המקדש. חידושי וביאורי הגר"א לבבא קמא.

93. שרק אדם חשוב רשאי להתאבל בתמידות על ירושלים על דרך שנאמר "יוסיף דעת יוסיף מכאוב". אבל שאר כל אדם עושה רק זכר דבר מועט, וכמו שאמרו: סד אדם את ביתו בסיד, ומשייר בו דבר מועט, עיון יעקב.

94. כתב מהר"ץ חיות: אף על גב דקיימא לו במסכת תענית [י ב] במה דברים אמורים, בדבר של שבח. אבל בדבר של צער, כל הרוצה לעשות עצמו תלמיד חכם, עושה! צריך לומר, דוקא תענית ושאר סיגופים, אבל בנעילת מנעלים שחורים אין כאן דבר צער כל כך. ומפני זה אסור להתלבש במלבוש של תלמיד חכם מפני יוהרא.

95. ומה שאמרו במסכת נדרים [סב א] שרבי טרפון היה מצטער על כך שהציל את עצמו

"ובער בשדה אחר" ששמין אגב הקרקע. וזה שייך גם באלן. חידושי רבי שלמה היימאן [יג י].

91. הקשו התוס', שבמסכת ביצה משמע שכולם נהגו לנעול נעלים שחורות?

ותירצו, שמנהג היהודים היה לנעול נעלים שחורות עם רצועות לבנות. ואליעזר זעירא לבש בגדים שחורים, ורצה שאפילו הרצועות של הנעלים יהיו שחורות, שלא יהיה עליו שום צד לבנונית מפני האבילות על ירושלים.

וזהו שאמרה הגמרא בסנהדרין [עד ב] שבשעת השמד אסור אפילו לשנות "ערקתא דמסנאי", משמע שרצועות הנעלים של היהודים היו שונות מהגויים. תוס' ד"ה הוה.

והמאירי מתרץ, שיש לחלק בין שחור לאוכם, שהוא שחור כפחם, ואינו מצהיב כלל, והוא פחות וגרוע, וראוי לאבלים או לבני אדם העוסקים בעבודת קרקע. אבל מנעל שחור שנעלו כולם, הוא מתוקן יפה ומצהיל.

92. השייכות של שינוי המנעלים לאבילות בית המקדש, הוא משום שנאמר "מה יפו פעמך

אמר להו: הא שמואל חי ובית דינו קיים, וניתן לברר אם אכן כך הדין.

שדרו קמיה דשמואל. שלחו את השאלה לשמואל.

אמר להו: שפיר קאמר לכו, שמעריכים את הנזק בששים!

ושבקהו שיחררו אותו מבית הסהר.

שנינו במשנה: רבי שמעון אומר: אכלה פירות גמורים משלמת פירות גמורים, אם סאה סאה, אם סאתים סאתים.

והוינן בה: מאי טעמא דרבי שמעון שבפירות גמורים משלם לפי ערך הפירות עצמם, ולא ביחס לשדה?

ומשנינן: משום שהוא סובר, כי הא דאמר רחמנא "ובער בשדה אחר", שמזה אנו דורשים: מלמד עשמין על גב השדה ביחס לשדה אחר ולא את הפירות עצמם שנאכלו, הני מילי, זה רק אמור בפירות שאינם גמורים, שהם מידי דצריך לשדה, שצריכים לגדול עדיין בשדה, אבל הני, הפירות הגמורים דלא צריכי לשדה, בעינייהו בעי שלומי, משלם לפי שווי הפירות עצמם.

אמר רב הונא בר חייא אמר רבי ירמיה בר אבא: דן רב, פסק הלכה למעשה, כרבי מאיר. **ופסק הלכתא,** לימד לתלמידים הלכה פסוקה לדורות שהלכה כרבי שמעון.⁽⁹⁶⁾

אמרו ליה אנשי הריש גלותא: בעי את, שאל אתה!

אמר להו: האי מאן דקיין כופרא, מי שקצץ מדקל של חבירו תמרים כשהם עדיין בוסר, מאי משלם?

אמרו ליה: משלם דמי כופרא, כמה שהם שוים עתה כשהם בוסר.

אמר להו: והא הוו תמרי, הרי עתידים היו לגדול ולהיות תמרים בשלים, שהם שוים יותר!?

אמרו ליה: אכן משלם דמי תמרי כאילו הם בשלים.

אמר להו: והא לאו תמרי שקל מיניה! הרי לא גזל לו תמרים בשלים אלא בוסר ולמה ישלם כאילו הם בשלים?

אמרו ליה: אימא לן את, אמור לנו אתה מה הדין!

אמר להו: בששים. מעריכים כמה נפחת ערכה של השדה שמסביב בגודל פי ששים משטח הדקל עקב קציצת התמרים ומשלם את ההפרש. ובצורה כזאת הוא משלם גם עבור התמרים כאילו הם בשלים, כי מי שקונה שדה שצומחים בה פירות, לוקח קצת בחשבון גם את השבח העתידי של הפירות, ומשלם עבורה לפי זה, ונמצא שגם השבח העתידי נכלל בהערכת הפחת.

אמרו ליה: מאן אמר כוותיך מי פוסק כך?

גדול היה, והיה יכול לפדות עצמו בממון. חידושי אגדות מהרש"א.

96. כתב השיטה מקובצת בשם שיטה: קשה, מה

בכרתה של תורה. יש לומר שכאן לא היה הצלה, אלא שחבשוהו עד שישאלו עליו אם הוא תלמיד חכם וראוי להתאבל. ומה שביקשו לדעת הודיע להם. ועוד, שאמרו שם, שאני רבי טרפון שעשיר

ומבאר רבי ירמיה בר אבא:

דן רב כרבי מאיר: דתניא: כתב הבעל ללוקח ראשון שטר מכר על שדה אחת, ולא חתמה לו האשה ללוקח הראשון על המכירה, שלא הודתה במכר של בעלה. והיינו, שלא ויתרה על אותה קרקע מלגבות ממנה את כתובתה. ושוב כתב הבעל שטר מכר על שדה אחרת ללוקח שני, וחתמה לו האשה שהיא מוותרת על הזכות לגבות ממנה כתובתה, ומת הבעל, ולא השאיר נכסים אחרים לגבות מהם את כתובתה.

הרי אשה זו **אבדה כתובתה!** שאינה יכולה לגבות אותה לא מן הראשון ולא מן השני. כי מהראשון אינה יכולה לגבות ואף שלא חתמה לו, היות והוא לקח ראשון, ובשעה שלקח עדיין נשארה השדה השניה בידי הבעל, ויכול הוא לומר לאשה: הנחתי לך מקום לגבות הימנו את כתובתך. ולכן אף שחזר הבעל ומכר גם את השדה השניה

לאחר לא תגבי ממני, אלא מהשדה השניה שהיתה "בני חורין" בשעה שקניתי.

ואף מן השדה השניה היא אינה גובה, שהרי חתמה לו, וויתרה על שעבודה על אותה שדה, **דברי רבי מאיר.**

רבי יהודה אומר: אף שמן הראשון לא תגבה, כיון שהניח לה מקום לגבות הימנו, מכל מקום, יכולה היא לגבות מן השני, על אף שחתמה לו על וויתורה, משום **שיכולה היא שתאמר: נחת רוח בלבד עשיתי לבעלי!** ולא נתכוונתי כלל לוותר על השדה כשעבוד לכתובתי. ולכן, **אתם, מה לכם תביעה עלי, לקחת ממני שת השדה המשועבדת לי?** (97)

ופסק רב הלכתא כרבי שמעון: כי הא דתנן במשנתנו: רבי שמעון אומר: אכלה פירות גמורין משלמת פירות גמורין, אם סאה סאה אם סאתים אם סאתים. (98)

תוס' ד"ה כתב.

98. רבינו חננאל פירש, שמכאן פשיטא לה לגמרא שכל העומד ליגזז כגזוז דמי, וזה הטעם של רבי שמעון, שפירות גמורים העומדים ליתלש נחשבים כבר כתלושים. תוס' ד"ה ופסק. והשיטה מקובצת כתב לפרש בשם רבי יהונתן: רק כשהפירות צריכים עדיין לשדה, ויתכן שיעברו עליהם מאורעות שונות ולא יגיעו לגמר, לכן דין הוא שהמזיק לא יפסיד, ושמים אותם אגב הקרקע. אבל כשאינם צריכים לשדה, וכבר נגמרו, דין הוא שיפסיד המזיק, ולכן שמים אותם בפני עצמם כדי שלא יפסיד הניזק ויהא חוטא נשכר.

השייכות של שני הדברים האלו, ולמה הזכירם ביחד, והיה לו לקבוע כל אחד במקומו הראוי לו?

ושמא יש לומר, משום דקיימא לן בעירובין [מו ב]: רבי מאיר ורבי יהודה, הלכה כרבי יהודה. ורבי שמעון ורבי יוסי, הלכה כרבי יוסי. ומשמע ליה לרב בשני אלו לפסוק כרבי מאיר ורבי שמעון נגד הכלל, הלכך הזכירם ביחד, לומר לך, באלו פסק רב כרבי מאיר ורבי שמעון, אף על פי כן שאין פוסקים כך בשאר מקומות.

97. ורבי מאיר סובר, שאינה יכולה לטעון כך. שאם כן, למה לא חתמה לראשון. ובאמת, אם היה רק לוקח אחד וחתמה לו, מודה רבי מאיר שיכולה לטעון רציתי לעשות נחת רוח לבעלי.

מתניתין:

המגדיש⁽⁹⁹⁾ העושה גדיש מתבואתו בתוך שדה חבירו שלא ברשות בעל השדה, ואכלתן בהמתו של בעל השדה, פטור בעל השדה מלשלם על התבואה, מאחר והגדיש שלא ברשות.

ואם הוזקה בהן בהמתו של בעל השדה, בעל הגדיש חייב לשלם על הנזק.

ואם הגדיש בשדה חבירו ברשות בעל השדה, ואכלה בהמתו של בעל השדה את התבואה, בעל השדה חייב לשלם לו על התבואה.

גמרא:

והוינן בה: לימא תנן במשנתנו דלא כרבי!

דאי כרבי, האמר רבי שאין בעל הבית חייב על הנזקים שגרמה בהמתו לפירותיו של אדם אחר שהכניס אותם לרשותו, ואפילו ברשות, עד שיקבל עליו בעל הבית בפירוש לשמור על הפירות. אבל נתינת רשות לבד

אין משמעותה קבלת שמירה, אלא הרי זה כאילו אמר לו: היכנס ושמור בעצמך על הפירות שלך, ולפיכך הוא אינו חייב על נזקי בהמתו בהם.

ואילו במשנתנו מבואר, שדי בנתינת רשות של בעל השדה בלבד בכדי לחייב אותו על כך שאכלה בהמתו מהגדיש של חבירו.

ומתרצינן: אמר רב פפא: הכא כנטר בי דרי [בשומר הגרנות], עסקינן. המשנה מדברת בבקעה, שכל בעלי השדות שבה עושים את גדישיהם במקום אחד, זה לצד זה, וממנים שם שומר⁽¹⁰⁰⁾ והשומר הזה נתן לו רשות לעשות שם גדישו. ובזה אפילו רבי מודה שהשומר הוא שחייב על הנזקים שנגרמו לתבואה.

דכיון דאמר ליה השומר: עייל וגדוש! שנתן לו רשות להגדיש שם, "עייל ואנטר לך" הוא. כאילו אמר לו השומר: עשה כאן גדישך, ואני אשמור עליו!

ולכן חייב השומר על הנזקים. אבל נתינת רשות סתם של בעל הבית, אינה מחייבת אותו בשמירה.

99. תוכן משנה זו כבר נשנה בפרק שור שנגח את הפרה [מז א] בהכניס פירותיו לחצר בעל הבית שלא ברשותו. אלא שהמשנה בא כאן לסתום שהלכה כחכמים ולא כרבי שחולק שם. או לומר שכאן גם רבי מודה כדמפרש בגמרא,

תוס' ד"ה המגדיש.

אולם הרמב"ם מפרש [לדעת המגיד משנה]

שבעל השדה עצמו הוא השומר.

וכתב אבן האזל, שלדעת הטור נראה, שדוקא

שומר גנות שאינו בעלים, דמוכח שהוא יושב

ומשמר, אמרינן דלעייל ואינטר לך קאמר. אבל

בעל השדה, אף הוא שומר גורנו, לא מוכח כלל

שהוא יושב ומשמר, ולכן לא אמרינן דעייל

ואינטר לך קאמר.

100. בטור [שצג] מפרש, שהשומר אינו בעל

השדה. וכתב אבן האזל [נזקי ממון ג טו] שלפי

זה הוציא רב פפא את משנתנו מפשוטה, דתנן

"בעל השדה חייב", ופירש רב פפא דלא קאי על

מתניתין:

כי לולי העצים שהוא הביא לא היתה האש מתפשטת ומזיקה.

אחד הביא את העצים תחילה, ואחד הביא לאחר מכן את האור, והדליק את העצים, המביא את האור חייב, שהרי הוא עשה את הדליקה.

בא אחר וליבה, נפח או נשף באש והעלה את השלהבת, המלבה חייב, והשנים הראשונים שהביאו את האור ואת העצים פטורים.

ליבתה הרוח את האש כולן פטורין. (102)

השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן, והלכו והדליקו בשל אחרים, פטור השולח בדיני אדם, שאין בית דין מחייבים אותו לשלם על מה שנשרף, וחייב בדיני שמים.

שלח את הבערה ביד אדם פקח, הפקח חייב לשלם את הנזק. (101)

אחד הביא את האור האש, ואחד הביא את העצים אחר כך, והדליק אותם באש, והאש התפשטה והזיקה, המביא את העצים חייב,

הולכת ודועכת ביד החרש. ומשמע שאם היתה דרכה של הגחלת להתלבות על ידי טלטול החרש ונדנודו, היה המוסר לו חייב אף על פי שמחוסרת עדיין ליבוי?

ותירץ ר"י, שליבתה הרוח האמור במשנה עולה על "בא אחר וליבה" שנאמר לפני כן, דהיינו ששניהם ביחד ליבו את האש, האדם האחר והרוח, וכמו שנאמר בברייתא לקמן "ליבה וליבתה הריח". ולכן פטור אותו אחד שהביא את האור או את העצים, כיון שהרוח לבדה לא היה ביכולתה ללבות את האש. וגם האדם המלבה פטור, כיון שגם בליבוי לבד לא היה בכדי ללבות את האש. וכמו שאמרו שם בברייתא "אם יש בליבוי כדי ללבותה, חייב. ואם לאו פטור".

וכתבו התוס', שאין צריך לכל זה, אלא "ליבתה הרוח", היינו שהרוח לבדה ליבתה את האש, אלא שהיתה רוח שאינה מצויה, ולכן פטור הקודם. תוס' ד"ה ליבתה.

ויש מהראשונים שנקטו לפרש המשנה כמו הצד שדחו התוס', שכיון שאין עליה עדיין שם אש, אין חייבים עליה אפילו אם נחלבתה ברוח מצויה, לפי שהרוח היא שעושה את האש,

101. והמשלח פטור, כי אין שליח לדבר עבירה. קידושין מב ב.

ובשולח ביד חרש שוטה וקטן, בלאו הכי פטור, שהרי אינם בני שליחות. תוס' בבא מציעא [ב] ד"ה אשה.

102. כתבו התוס', שר"י מפרש שמדובר ברוח מצויה, כדמוכח בגמרא, שסתם ליבוי ברוח הוא על ידי רוח מצויה.

והקשה, אם כן, למה לא יתחייב האחרון שהביא את האור או את העצים? שהרי בכל מקום חייבים על האש כשיכולה להתפשט ברוח מצויה, כמו אבנו סכינו ומשאו שהניחן בראש גגו ונפלו ברוח מצויה, וכגון הכופף קמתו של חבירו בפני הדליקה, שעומדת להגיע ברוח מצויה.

ואין לחלק שזה רק כשהאש כבר קיימת ואינה מחוסרת אלא הולכה בעלמא, אבל כאן היא מחוסרת ליבוי, ואין עליה עדיין שם אש כלל, ולכן אינו חייב, דהא לא קרינן ביה "המבעיר את הבעירה". דהא לעיל [ט ב] אומרת הגמרא בגחלת שמסרה לחרש שוטה וקטן, שלכן הוא פטור, משום ד"מעמיא עמיא ואולא", שהיא

גמרא:

לו. אחיזתו של החרש בשלהבת, שנטלה והוליכה לגדיש, היא גרמה את הדליקה. (103)

ולא מחייב המשלח עד שימסור לו לחרש גווא קוצים, פלתא, עצים דקים, ושרגא, גר. א-ט דההוא, ודאי מעשה ידיה, של המשלח, שמסר לו את כל אלו, גרמו את הדליקה, והוא הפושע. (104)

שנינו במשנה: שלח ביד פקח הפקח חייב וכו' בא אחר וליבה, המלבה חייב.

אמר רב נחמן בר יצחק: מאן דתני במשנה "ליבה" לא משתבש, אין זה שיבוש, וגם מאן דתני במשנה "ניבה", גם כן לא משתבש. (105)

ומבאר רב נחמן בר יצחק: מאן דתני "ליבה" לא משתבש, שמצינו לשון זה ביחס לאש, דכתיב "בלבת אש".

ומאן דתני "ניבה" לא משתבש, שהוא

אמר ריש לקיש משמיה דחזקיה: לא שנו במשנה שהשולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן פטור בדיני אדם, אלא כשמסר לו המשלח גחלת, וליבה אותה החרש עד שנעשתה שלהבת, ויצאה והזיקה. אבל אם מסר לו שלהבת, חייב המשלח.

מאי טעמא?

משום שמעשיו של המשלח, שמסר לו שלהבת, שהיא מזומנת להזיק, קא גרמו לו לדליקה.

ורבי יוחנן אמר: אפילו מסר לו שלהבת נמי פטור המשלח.

מאי טעמא?

משום שצבתא [מלשון צבת] דחרש גרמה

פירוש רש"י משמע שהחרש הוליך את הכל למקום אחר, והבעירם, ועל ידי כן נשרף הגדיש. ואנו מחייבים את הפקח מפני שפשע ומסר בידו הכל מתוקן.

והקשה על זה, אם כן, מעשה החרש הוא. ואף על גב שהראשון פשע, אין לנו ללכת אחר פשיעתו של הראשון, אלא אחר מעשה החרש! ולכן כתב לפרש, שהפקח הדליק את הבעירה באופן שהיתה עלולה להתפשט לגדיש, ומסרה לחרש לשומרה שלא תתפשט, ולכן הוא חייב.

105. כתב השיטה מקובצת: קשה, שאין דרך התלמוד לומר כן, אלא כשאומר מתחילה "איכא מאן דתני הכי, ואירא מאן דתני הכי", ולאחר מכן אומר "מאן דתני הכי לא משתבש, ומאן דתני הכי לא משתבש", כמו בתחילת מסכת

וכאילו הוא עושה את הנזק לגמרי. ויישבו את הראיה שהביאו התוס' מגחלת מעמיא עמיא ואזלא.

103. כך פירש רש"י בדף ט עמוד ב. והשיטה מקובצת הביא בשם הרא"ה, שמדובר דוקא כאשר החרש לא הוליך את השלהבת לגדיש, אלא שהרבה עליה עצים והגדיל את המדורה, והאש התפשטה מעצמה והגיעה לגדיש. אבל אם החרש הוליך את האש לגדיש והדליק את הגדיש, מודה רבי יוחנן שהפקח חייב. שהרי זה ככלב שנטל החררה והדליק את הגדיש, שאם בעל הגחלת פשע בשמירת גחלתו, הוא חייב.

104. כתב התוס' רי"ד לעיל [כב ב], שמתוך